

Zeynep

ALİ ARHAN

11 Temmuz 1981 İzmit doğumludur. Yazar öğrenimini İzmit'te tamamladıktan sonra, gazetecilik ve edebiyatla ilgilenmeye başladı. *Zeynep*, onun ilk romanıdır.

tamadres.com

Zeynep

© 2017, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni: Arzu Çağlan

Kapak Tasarımı: Alfa Tasarım

Sayfa Tasarımı: Ayşe Ersoy Yılmaz

ISBN 978-605-9709-65-1

1. Baskı: Mart 2017

2-4. Baskı: Nisan 2017

Bu kitabın telif geliri Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığına bağlı çocuk evlerinde kalan çocuklarımız tarafından kullanılmak üzere bağışlanacaktır.

tamadres.com

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 12088

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 10905

ALİ ARHAN

ZEYNEP

*Dünyada üç tür insan vardır;
kadınlar, erkekler ve anneler...*

tamadres.com

*Turna'nın
değerli anısına...*

tamadres.com

Umut

İlkbahar canlılığının insanın içine işlediği bir günün ortasında elimde bir kuş kafesiyle ayakta durmuş dikiliyordum. Yaprak hışırtıları ve kuş sesleri kulaklarımı dolduruyordu. Hayır, bir orman, bir park ya da bir koruda değildim. Bir hastane bahçesindeydim.

Dördüncü katta yatan bir hastanın ziyaretçisiydim. Az sonra çok ciddi bir ameliyata girecek ve belki de sağ çıkamayacaktı.

Kafesin kapağını usulca açtım. İçindeki iki çalığı önce ürkek adımlarla eşige yanaştı. Sonra hızla kanat çırparak göğe doğru yükselirlerken, onu düşündüm.

Tanıştığımız ilk günü, yanlış anlamalarımı, önyargılarımı, yavaş yavaş ama sağlamca kurulan dostluğumuzu ve bu dostluğun içerisinde ona duyduğum büyük hayranlığı... Yürüdüğü yolu. Bu yolculuğun vardığı son noktayı düşündüm.

Şimdi dördüncü kattaki bir odada, boynundan aşağısı felç halde yatan arkadaşım ölmemeliydi. Ölmeyecekti. Kesinlikle hayatta kalması gerekiyordu. O benim kahramanımdı. Ve kahramanlar ölmezdi. Bunu her hücremde ayrı ayrı hissediyordum. Fakat içimdeki gizli korkuya da

engel olamıyordum. alıkuşlarının gökyüzüne yükselişlerine hayranlıkla bakarken düşündüm.

Evet, kuşlar eşsiz varlıklardı.

Hem özgürlüklerine düşün, hem de sevdiklerine bağlıydılar. Belki de bu yüzden onu sık sık bir kuşa benzetiyordum.

Kuşlar güçlü ve sadakat dolu olabilirdi ama bir o kadar da narindiler. Bu yüzden zaman zaman onu koruma içgüdüm uyanıyordu.

Buna muhtaç mıydı?

Asla!

Tek başına öyle güçlüydü ki, göz kamaştırırdı.

Öylesine sağlam basıyordu ki ayakları yere, hayranlık uyandırırđı.

Tek başınaydı ve büyük bir işe kalkışmıştı.

Tanıdığım, yolculuğuna şahit olduğum için bile çok mutluydum.

Kalben emindim. Ölmeyecekti. Ölmemeliydi.

Çünkü bu sadece bir insanın değil bir umudun kaybı demekti. Bazı insanlar belki de bazı misyonları yerine getirmek için dünyaya geliyordu. O, bu dünyaya başka bir varlığı kendinden çok sevebileceğini, bunun mümkün olabileceğini göstermek, hatta öğretmek için gelmişti.

İsmi Zeynep'ti.

tamadres.com

Taşra Sıcaklığı

İki bin on altı yılının Ekim ayıydı. Bütün yaz çok yoğun çalışmış, tatil yapamamıştım. İstanbul'un kalabalığından, keşmekeşinden uzaklaşmak; birkaç gün kafa dinlemek için Bandırma'daki akademisyen olarak çalışan abimi ziyaret etmek gayet iyi bir fikirdi. Gazeteden birkaç günlüğüne izin aldım. Ertesi gün çantamı sırtıma attım ve arabamla Bandırma'ya vardım. Abim beni gördüğüne çok sevindi. Sarılıp kucaklaştık.

Sonrasındaki birkaç günü bu küçük ve sevimli sahil kasabasının dingin çay bahçelerinde ince belli bardaklarda tavşan kanı çaylar içerek, yan masalardaki emeklilerin dingin muhabbetlerine kulak kabartarak, limanda balıktan dönen tekne tayfalarının kilolarca balığı karaya nasıl indirdiklerini seyrederek, yine limana bağlı duran bir teknede lezzetli mezelerin tadına bakarak, denizin gece gündüz dinmeyen iyot kokusunu koklayarak ve tabii ne zamandır okumak isteyip de fırsat bulamadığım kitapları okuyarak geçirdim.

tamadres.com

İlk Tanışma

O öğleden sonra abimin yanına üniversiteye uğramıştım. Havadan sudan laflıyor, çocukluk kavgalarımızdan bahis açıyorduk; o, benim ne kadar inatçı ve meraklı bir çocuk olduğumu söyleyip duruyordu. Ben de onun her zaman ciddi, disiplin ve sorumluluk sahibi olduğunu hatırlatıyordum. İki kardeş taban tabana zıt karakterlere sahiptik. Çocukken iki düşman gibi birbirimizin boğazını sıktığımız zamanları şimdi gülerek anımsıyorduk.

Kapı tıklayınca abim toparlandı ve bekleyene “Gel,” dedi.

İçeriye uzun boylu hoş görünümlü bir genç kadın girdi. Bu, onu ilk gördüğüm andı. Abim hemen ayaklanıp yanına seğırtti. Tokalaşıp selamlaştılar. Abim oturması için, karşımdaki koltuğu göstererek eliyle buyur etti.

Birbirlerine saygıda kusur etmek istemeyen iki kibar Japon gibi göründüler gözüme. Hoşuma gitmişti manzara. Dalgacı tarafımı seviyordum. Genç kadın çantasından çıkardığı bir dosyayı abime uzatırken “Bunlar son çektiğim fotoğraflar, güzel hikâyeleri var, size mail olarak da atacağım...” dedi. Abim ilgiyle hemen incelemeye başladı, çok beğendiğini sadece kelimelerle ifade etmekle yetinmiyor, tavırlarıyla da belli ediyordu. Açıkçası

ben de çok merak ettim birden. Abim masasına bırakır bırakmaz uzanıp dosyayı elime aldım.

İkisi hararetle dekanlıktan bir türlü onay alamayan araştırma gezisinden bahsederlerken ben envaiçeşit göçmen kuşun ustalıklı yakalanmış karelere baktım. Gerçekten güzeldiler. Hatta bazıları uluslararası prestijli birkaç dergide bile yayınlanmıştı. Beğenimi birden yüksek sesle dile getirdim. Şaşkın gözlerle baktı. Mesafeli bir havası vardı. Abim birden bizi o ana kadar tanıştırmadığını fark edip bu vazifeyi hemen yerine getirdi.

Kadının adı Zeynep'ti. Kuş gözlemcisi ve profesyonel fotoğrafçıydı. Abimin üniversite yönetimine kabul ettirmeye çalıştığı bir araştırma gezisinde yer almak istiyor, ancak bir türlü gelmeyen onay yüzünden bir ilkokulda geçici olarak memurluk yapıyordu.

Aklım karışmıştı biraz.

Böyle fiyakalı bir işle uğraşan, bu güzellikte bir kadının Bandırma gibi görece küçük bir yerde, bir ilkokulda memurluk yapması bana oldukça garip geldi. Buraya ait biri olmadığı her halinden belliydi. Hayli mesafeli bir duruşu var gibiydi. Sadece insanlara karşı değil, nesnelere dahi mesafeli görünüyordu. Oturduğu koltuğa bile yayılmayı bilmiyordu adeta. İlişmiş gibi duruyordu. İlgi alanını düşündüm. Kuşlar! Elle dokunup sevemeyeceğin, uzanıp başlarını okşayamayacağın varlıklar. Onları da uzaktan seyretmeyi kendisine iş edinmişti. Onda merakımı uyandıran bir şeyler vardı. Belki de bu yüzden atıldım.